

<http://www.israelmisjonen.no/ressurser/materiell/prekenverksted>

2. søndag i påsketiden – 11. april 2021

Prekentekest: Joh 21,15-19

Lesetekst I: Jer 31,1-6; Apg 1,1-5

Lesetekst II: 1 John 5,1-5

Ved Tiberias-sjøen

I dagens tekst er vi ved Tiberias-sjøen eller «Kinneret» som sjøen er kalt her i Israel på hebraisk. Vi har forflyttet oss fra Jerusalem til Galilea, der Jesus først kalte sine disipler og begynte sin gjerning. Det er tidlig morgen ved sjøen og disiplene har nettopp fått brød og fisk å spise av den oppstandne Jesus. Vi vet ikke nøyaktig hvordan Kinneret så ut for så lenge siden. Men i år er Tiberias-sjøen full av vann etter to regnfulle vintre. Jeg kan lett se for meg, for mitt indre øye, sjøen en tidlig morgenstund på våren, kanskje med et snødekt Hermon fjell i det fjerne. Det er her ved sjøen etter måltidet at Peter eller Simon som han egentlig het, fikk et skjellsettende møte med sin oppstandne Mester. Det var her Peter fikk en ny begynnelse.

Fall og oppreising

Tre ganger fornektet Peter Jesus i Jerusalem. Jesus gikk aldri i rette med Peter, men etter oppstandelsen får Peter anledning til å rette opp fornektelsen og nederlaget. Tre ganger spør Jesus ham om han elsker ham og har han kjær. Tre ganger får Peter anledning til å rette opp fornektelsen i Jerusalem. En fornektelse som må ha vært vond å bære for Peter.

Kjærligheten reiser opp og gir nye muligheter. Kjærligheten søker ikke hevnen og anklagene. Peter hadde sikkert dømt seg selv hardt nok, og kanskje tenkt at han fikk vende tilbake til fiskeryrke igjen. Men Jesus søkte ikke å fornede sin disippel. Det eneste Han ville vite var om Peter hadde han kjær. Bare kjærligheten kan dekke over mange synder. Det var kjærligheten til Mesteren som måtte være til stede, om Peter skulle kunne lede flokken av troende videre, være en menneskefisker. De tre «nei», blir slik til tre rungende «ja».

«Meg hører hevnen til»

Hvor ofte har ikke mange av oss ønsket å hevne oss når noen har gjort oss vondt eller urett. Vi venter på en passende anledning til å slå tilbake. Men slik er det ikke i Skriften. Gud sier at hevnen, den tilhører ham: «Ta ikke hevnen, mine kjære, men overlatt vreden til Gud. For det står skrevet: Hevnen hører meg til, jeg skal gjengjelde, sier Herren» (Rom 12,19). Vi blir oppfordret til å legge saken i Guds hender. Og det er noe veldig befriende i å kunne legge det vonde og det urettferdige på noen andres skuldre. For tanker om hevnen og hat gjør ikke noe annet enn å ødelegge oss selv, og ikke den som har begått ugjerningen.

Ikke alle mennesker tror på Gud, men de aller fleste mennesker tror på kjærligheten. Kjærlighet er kanskje det vi alle søker på en eller annen måte. Bevisst eller ubevisst er vi på leting etter denne ubetingede kjærligheten. Den som ikke søker hevn, som ikke dømmer, men som rekker ut en hånd og reiser opp når vi ikke har fortjent det. «Elsk meg mest når jeg fortjener det minst», sier et ordtak.

Som til Peter ved Tiberias-sjøen, stiller Jesus det samme spørsmålet til oss i dag – har dere meg kjær. For i kjærlighetens lys faller brikkene på plass. Når kjærlighetens grunnvold er lagt, kan oppdraget om å følge Mesteren og gjøre andre til disipler være mulig. Gud setter pris på vår kjærlighet. Om våre gjerninger ikke er gjennomsyret av kjærlighet, så vil vårt verk i Guds øyne være unyttig.

Men alle våre tapte morgener, møtes i denne ene - for Peter som for oss – i et skjellsettende møte som viser oss vår vei tilbake til livet.

Elisabeth Eriksen Levy

CEO Caspari Center

elivy@caspari.com